

Aprofitant l'avinentesa

DIRECCIO, ADMINISTRACIO, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIO DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIO DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castany.
SUBDIRECTOR: Josep M. Pasqual.
CAP DE REDACCIO: Miquel Alberola.

REDACCIO DE VALENCIA: Ismael L. Belda, Xulio Ricardo Trigo, Jordi Sebastià.
REDACCIO DE BARCELONA: Eduard Company, Sílvia Monfort, Pere Martí, Eduard Voltas, Xavier Duran, Albert Punsola.

REDACCIO DE MALLORCA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univers Bertrana (Perpinyà).

FOTOGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosà, Sento.

RUBRIQUES: Àngels Barceló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan de Sagarra, Josep Sandoval.

COL·LABORADORS: Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Antoni Castel, Jaume Comellas, Martí Domínguez, Llibert Ferrí, Carles Gàmez, Daniel Giral Miracle, José Luis Guamer, Juan M. Játiva, Enric A. Llobregat, Josep M. Lluró, Assumpció Maresma, Josep V. Marqués, Albert Mas Grieria, Ramon Miravittas, Josep Morell, Vera Orlova, Sergi Pàmies, Vicent Partal, Toni Picazo, Miquel Porta Perales, Antoni Reig, André Ricard, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluç Soler, Andreu Sotorra, Ferran Torrent, Manuel Vázquez Montalbán, Vicenç Villatoro.

ARXIU: M. Jesús Castellote (Documentació), Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIO: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.

PRODUCCIO: Francesc Sellés, (Correcció lingüística), Lina Casanova (Maquetació), Faust Ripoll (Edició).

MAQUETA: Enric Satué.

PORTADA: Juli Giner.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Añón, Selecrom.

IMPRESSIO: Gràfiques Morvedre.

DIPOSIT LEGAL: V.853-1984

Aprofitant l'avinentesa, o l'ocasió, d'unes informacions que han aparegut a la premsa, i que la televisió ha difós àmpliament, seria útil i necessari que aquestes informacions es convertiren ràpidament en una realitat efectiva: que l'organització Terra Lliure renunciés al que ells anomenen lluita armada i la premsa i la televisió anomenen terrorisme. La notícia, tal com l'ha presentada *El País*, procedeix de la mateixa "direcció del grup", i de "fonts pròximes a la cúpula del grup". Donat el poc volum numèric del grup en qüestió, les successives escissions, i la confusa relació amb les formacions polítiques que han donat suport a uns o altres, la "cúpula del grupo terrorista catalán" que, segons aquell diari, ha pres la decisió de renunciar a les accions violentes, pot no ser l'única cúpula existent. Fet i fet, immediatament, altres veus suposadament autoritzades han afirmat que no hi ha tal renúncia, o que ells almenys no en saben res.

En qualsevol cas, la notícia d'un possible final dels atemptats de Terra Lliure, és ja una bona notícia. Des de les pàgines d'aquest setmanari hem mantingut, repetidament, que les bombes als jutjats o les oficines de l'atur —accions retòricament definides com a "lluita armada"— tenien sistemàticament l'efecte oposat al que se suposa que pretenien. Les adhesions a aquests actes han estat sempre marginals, i reduïdes a grups molt petits prèviament indoctrinats. El rebuig, o la indiferència hostil, han estat la reacció global de la societat. Perquè en una societat com la dels Països Catalans, tal com ha evolucionat i tal com és, resultava difícil —tan difícil que era rigorosament impossible— fer assumir la "lluita armada" com a "lluita per l'alliberament nacional" o com a via directa cap a la independència. El fracàs propagandístic i polític d'aquesta via, no era només una probabilitat, era una certesa. Sembla que els respon-

sables de tal via, o almenys una part significativa, s'han adonat que era una via morta o una via en direcció contrària.

El raonament que ha conduït a aquesta decisió té una part coherent, que és la confiança en les vies democràtiques: només un moviment que capte l'adhesió de la major part de la societat pot conduir un país cap a formes més completes d'autogovern i, si cal, cap a la independència. Els qui tinguen aquesta idea —la independència, o el que puga ser en el futur l'equivalent a la independència— haurien de proposar-se fer-la atractiva, com a idea i com a objectiu, per a sectors cada vegada més extensos de la societat. I això és cosa de difusió ideològica, dins i fora dels partits; d'una propaganda intel·ligent i, si convé, espectacular i agosarada. No és, certament, cosa de bombes.

Més incerta és la coherència en l'apel·lació als esdeveniments de l'Europa Central i de l'Est: els països bàltics han demostrat, sembla que han dit els caps de Terra Lliure, que l'autodeterminació es pot exercir sense por a la intervenció militar. Si en algun moment la *lluita armada* als Països Catalans es justificava per un mimetisme —fals— amb Euskadi, la renúncia a aquesta *lluita* no hauria de basar-se en un altre mimetisme —igualment fals— amb Lituània o Letònia. Allà, l'adhesió fervent a la independència nacional ja estava guanyada d'entrada: era una voluntat que no havia desaparegut mai. Ací, aquesta voluntat majoritària encara caldria crear-la. I allà, l'exèrcit potencialment repressor és un exèrcit que cada dia té més confusa quina és la seua missió dins l'estat soviètic. Ací, l'exèrcit espanyol té claríssima la seua missió. No és un exèrcit capaç de respectar segons quines voluntats populars. Però, potser, algun dia ho haurà de ser. Quan hauran passat molts anys sense bombes.

